

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

שיחת התעמקות על פי דרך עץ החיים
פרשת תצוה תשפ"ד

קבלת קהל בתיאום מראש בטל' 02-6520002

www.rachlin.org.il

בהוצאת: אוריאל יעוץ ופותרונות בע"מ

יפה רום 40 ירושלים ת"ן

לקבלת הגיליון למייל: rachlin@rachlin.org.il

© כל הזכויות שמורות לכ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

סרקו להורדה

הערה: מאמר זה הינו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א. לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

פרשת תצוה תשפ"ד – דרכי ההתגלות האלוהית

הנושאים האלה, לעתיד לבוא הוא ידבר אתו בכל צורך שיהיה צורך לדבר אתו. החכמים אומרים שככה נאה לקדוש ברוך הוא, לקבוע מקום מיוחד ששם ידבר עם משה רבינו, עם הנביא, ולא בכל מקום – אם כי ראינו במצרים שה' יתברך היה מתגלה למשה רבינו גם כשלא היה משכן.

יש הבדל בין לפני שיש משכן לאחרי שיש משכן, יש הבדל בין בית ראשון, ששרתה שכינה, לבית שני, שלא שרתה שכינה ולא היו אורים ותומים ונגמרו הנביאים, זאת אומרת שבית המקדש יכול לפעול בשתי דרגות: בדרגה של גילוי פנים – שיש שמה דיבור מהשמים, ויורדת אש מהשמים ואוכלת את הקרבנות בצורה של אריה, וכשה' לא מרוצה – יורד כלב של אש על המזבח ואוכל את הקרבנות. זה כשיש עדיין את הגילויים האלה. אחר כך בסוף אין לא בית ראשון ולא בית שני ולא ארץ ישראל, ואנחנו בגלות המרה נרדפים ובזויים, ומתוך החושך הגדול והנורא והמתמשך צריכים לעבוד את אבא שבשמים בהסתר פנים ומתוך כל הצרות הנוראיות.

ועכשיו לפי זה שעם ישראל חוזר לארץ ישראל, וגם עכשיו עם ישראל חוזר בתשובה, אמנם לא כולו אבל רבים שכן, שאלה סימנים של הגאולה, "כלו כל הקצין" רק תשובה מעכבת, אז עכשיו כשחוזרים בתשובה – הכל מתחיל להיות "אֶחָיִשְׁנָה" שב"אחישנה" שב"אחשינה", והזמן טס באופן לא טבעי, ויש את כל הסימנים שמנו חז"ל של הקץ המגולה – גם הסימנים היפים והנחמדים, שהעצים נותנים את הפירות לעם ישראל ששב לארץ ישראל, ולצערנו גם הנבואות הלא קלות של הזמן הזה, כן? של חבלי משיח, שהאמת תהא נעדרת, לפני הדור כפני הכלב וכל הדברים שכתובים.

אז אם כן התחלתי להגיד שיש דרגות בהתאם למעשים שלנו – או שיש בית מקדש או אין, או שיש גילוי פנים שם והשראת שכינה או אין. גם היום אנחנו מתפללים בבתי כנסיות, שהם 'מקדש מעט', ואין קרבנות ואין כלום, "שִׁלַּחְנוּ שֶׁל אָדָם מִכְפָּר", חסד, הכנסת אורחים. אבל בבית הכנסת יש ארון הקודש, ומתפללים ועובדים את ה' עבודה שבלב – תפילה, בלי בית מקדש. אבל חכמים אומרים שבית המקדש בשמים מִכָּוֵן כנגד בית המקדש שבארץ, אז זה שבארץ נחרב, זה שבשמים לא נחרב, ועתיד לרדת בית המקדש מוכן מן השמים. יש כאלה שחולקים על זה. יהי רצון שכן יהיה בקרוב במהרה ברחמים.

ערב טוב! שבוע טוב! אנחנו כאן ביותן חלקנו בתורתך, פרשת תצוה תשפ"ד. ובשם ה' נעשה ונצליח.

טוב, תמיד כדאי שתעברו על הפרשה לפני השיעור, כדי שנהיה מסונכרנים.

בפרשה הזו יש את כל הציוויים על בגדי הכהונה, כהן גדול, כהן הדיוט, חניכת הכהנים וכל מיני ציוויים בענין המשכן. המקום שה' יתברך עתיד לדבר עם משה רבינו הוא בין הכרובים, שזה אחד התפקידים של המשכן – "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", השראת שכינתו יתברך. השראת שכינתו, זה גילוי של ה' שמה, של ה' יתברך, ודרגת הנהגתו שנקראת שכינה, שזה קצה התגלותו בעולם הזה.

וכמוכן, הכל על פי הסוד, כל החמרים, כל הכלים, כל הבגדים, כל הצבעים, הכל לפי רצונו יתברך, על פי חכמתו האין-סופית העליונה. ולעתיד לבוא יודע למה הוא דוקא בחר בארבעה בגדים לכהן הדיוט ושמונה בגדים לכהן גדול, ולמה הוא דוקא רצה שיהיה ככה ולא אחרת, כל ההוראות המעשיות, כן, כמו תפריט כזה להבדיל, עם כל הציוויים בדיוק מה צריך לעשות – שהם על מנת שבסופו של דבר יכפר עלינו, יכפר על עם ישראל, נעלה את הניצוצות מדומם צומח חי מדבר – זה יגרום למעלה לייחוד הפרצופים והספירות, ירד המ"ד, 'מִן דְּכֹרְרִין', כנגד ה'מִן נֹקְבִין', שזו ההתעוררות מלמטה. כנגד ההתעוררות מלמטה תבוא התעוררות מלמעלה, וירד שפע רב, גשמי, רוחני, וכן הלאה. זה דבר אחד.

ודבר נוסף, זה על מנת שה' יתברך ידבר עם משה רבינו, או שבזמן של שאלות באורים ותומים הוא יתן את התשובה דרך האורים והתומים, עם הכהן שלובש את החשן והאפוד וכו', והוא צריך לקרוא, לפרש ברוח הקודש את התשובה לשאלה ששאלו בעניני ציבור.

ידוע שכל אות בתורה מִכָּוֵנת, כל קוצו של יוד מִכָּוֵן משמים, אין שום דבר מיותר, שום אות מיותרת בתורה. ולכן אם חסרה אות – ספר התורה פסול, אם יש אות יתרה – הוא גם פסול. צריך שיהיו בדיוק האותיות. ועל פי הסוד כל התורה היא שמותיו של הקדוש ברוך הוא. אז הדברים הם תמיד על פי הסוד.

ובענין הזה שה' יתברך מדבר עם משה רבינו – כרגע בפרשה הוא מדבר אתו כדי לתת לו את כל הציוויים בענין המשכן וכל

אז הענין הזה של התגלותו של ה' יתברך ודיבורו של ה' יתברך, זה דבר מעניין מאד. זה הדבר הכי מעניין, לפי עניות דעתי הדלה. בעולם הזה, מה יש לנו מעניין חוץ מזה? כל שאר הדברים הם 'תנאי שירות', כל מיני חוויות שאדם עובר. אבל העיקר זה עבודתו יתברך. והעיקר הוא אם נזכה לגילוי פניו. אם נזכה לגילוי פניו, סימן שעשינו רצונו יתברך, בטח לא באופן מושלם כי אין מושלם. אפילו על משה רבינו, גדול הנביאים, גם היתה ביקורת ודברים שלא היו מושלמים. אבל כנראה שכל דור נבחן לפי מחצב נשמות הדור, לפי המחצב של הדור, לכן "יפתח בדורו כשמואל בדורו".

ובכל זאת, הענין הזה של הדיבור שמתגלה, זה הדבר הכי חשוב, הכי חשוב. אנחנו קוראים לזה 'לקשר עליונים בתחתונים ותחתונים בעליונים'. בזה שאנחנו מדברים עם ה' יתברך, לומדים תורה ועושים התבודדות, מתפללים אליו – זו התעוררות מלמטה. אבל הוא לא עונה לנו בדרך כלל. לרוב בני האדם הוא לא עונה, אלא רק בדרך של השגחה פרטית כמו שקוראים לזה, לא בדיבור.

ולעתיד לבוא כשתחזור הנבואה במהרה אז יתגלה הדיבור שוב. כמו שהאר"י מביא, 'פסח' – 'פה סח', הפה סח, הדיבור היה בהסתלקות, בגלות במצרים, בגלות מצרים, ואז בגאולה, בגאולת מצרים, ה' התחיל עוד פעם לדבר.

ואם כן, "אין חזון נפרץ" – זה היה בזמן של שמואל הנביא, איזה צער ש"אין חזון נפרץ", שאין נבואה, שאין רוח הקודש.

בכל הדורות יש רוח הקודש, גם אולי בדור שלנו, אבל זה נדיר וזה נסתר בדרך כלל, עד שנזכה בעזרת ה' וזה יתגלה וזה יהיה בגלוי. ויש גם בזה דרגות, כמו שאתם יודעים שדוד המלך גדול בעלי רוח הקודש, וגם אצלו כשהיתה תקלה, אז גם אצלו הסתלקה רוח הקודש והסתלקה גם השכינה.

אז זה שכבר יש מישהו שזכה לא אומר שזה קבוע. זה יכול להסתלק, ה' ירחם, למשל, כמו שידוע לכם שיונה הנביא זכה פעמיים לנבואה ולא זכה יותר בגלל שברח תרשישה ולא רצה ללכת לנינוה, אז הוא נענש. לעם ישראל היו מ"ח נביאים, אבל היו גם ששים ריבוא נביאים לעצמם, לא לכלל ישראל.

אז כל הענין של המשכן, חוץ מאשר להקריב את הקרבנות, שאלה ציוויים שאנחנו קיבלנו משמים בתורה הקדושה – המטרה היא השראת שכינתו והתגלות דיבורו. ואם יש אורים ותומים, אז בכלל... מתיעצים עם האורים והתומים: ה' אומר כן לצאת למלחמה, או לא לצאת למלחמה, כל השאלות של הציבור, שלמשל כיום מי מטפל בשאלות האלה? אנשי השלטון.

בזמן בית המקדש, מתי שהיה אפשר, היו שואלים את האורים והתומים, והיו מקבלים תשובות. וגם הנביאים היו נשלחים על ידי ה' יתברך – להוכיח, להודיע, להתריע, לכוון. זאת אומרת שהיה קשר בין העליונים לתחתונים ובין התחתונים לעליונים, שזה המחצב התקין. גם אם כלל עם ישראל לא זוכה, לפחות הנביאים זכו או בעלי רוח הקודש זכו. זה כבר דבר גדול. זה כבר סימן גדול, סימן טוב.

וכל זה בענין המשכן, במקום המיוחד והדרך המיוחדת, איך שה' מתגלה. ולפי הכתבים אנחנו יודעים שיש זמנים שונים. אם ה' מרוצה – אז הוא מאיר לנו בדרך של קו ימין, שזה קו של חסד. אם הוא לא מרוצה ממעשינו – אז יש קו שמאל, שם 'אלקים', ה' ישמור, ענשים וצרות. ויש גם את הקו האמצעי – קו הרחמים, אם ה' מרחם על עמו אז מתגלה מהצד הזה.

גם המלאכים, שהם השליחים של ה' יתברך, יש מקו ימין, קו שמאל, קו אמצעי. גם הצדיקים, יש להם שרש נשמה כזה או אחר. ולכן היו נביאים שהיו מתנבאים על החורבן, והיו נביאים

שהיו מתנבאים על הנחמות ועל הגאולה – כל אחד לפי תפקידו לפי שרש נשמתו, לפי השליחות שלו.

זה לא דבר פשוט שה' יתברך מתגלה, מדבר. ומפליא איך הוא נותן לו את כל הרשימה של כל פרטי הפרטים – איך כל דבר צריך להיות, ומה התפקיד של כל פריט, ומי יעשה את זה, ובאיזה סדר, ואיך צריך לחנוך את הכהנים, ואיך צריך למושח בשמן המשחה, ואיך צריך להכין את השמן, אם זה למאור או למשיחה – הכל בפרטי פרטים.

אנשים אומרים 'למה זה משנה, כל הפרטים האלה?' – כבר הסברתי: ה' יתברך נתן לנו מצוה לא לאכול מעץ הדעת, ואנחנו אכלנו מעץ הדעת כשהיינו בתוך אדם הראשון. ועכשיו על ידי תר"י"ג מצוות וכל ההלכות שיוצאות מתר"י"ג מצוות, כל פרטי הפרטים צריכים לתקן את החטא הזה – לא לעשות מה שאנחנו רוצים, אלא לעשות מה שאנחנו מצוים. זו המלחמה של כל יהודי.

ויש את היצר הרע הפרטי שבא להחטיא את האדם. ויש את היצר הרע הכללי שבא להחטיא את כלל עם ישראל. וזה הסיפור. צריך להלחם בהם, לקיים תורה ומצוות ומעשים טובים בדרגה הגבוהה ביותר, לשם שמים, בלי להתגאות, למען שמו באהבה.

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". הדבר הראשון: שלא תהיה גאווה לאדם. בן אדם מתגאה – השכינה לא שורה. הוא יכול לעשות דברים מופלאים, יכול לעשות הכל – ולאבד את הכל.

לכן רבינו הבעש"ט הקדוש והאהוב מתי שאחיהו הנביא השילוני התגלה אליו, שהוא היה רבו מהשמים, אמר לו שלמחרת כשהוא הולך לעיר בראד יבואו כל גדולי העיר ויעשו לו כבוד, ואם הוא יתגאה – הוא יאבד כל מה שהשיג עד עכשיו. ורבינו התחיל לרעוד מפחד, עד שזה שישן לידו מהרעידות התעורר.

כן. רבינו הבעש"ט, מלאך ה' צבאות, מי יכול להדמות לו בכלל? והוא בסוף חייו אמר: "אֵל תְּבוֹאֲנֵי רָגֶל גְּאֹוָה", ואמר שאין עצה נגד הגאווה, רק ה' יעזור. כמובן, אנחנו הקטנים והדלים אמרנו, 'אין עצה – אבל צריך להלחם', להלחם, לא לקבל את המחמאות שהיצר מחמיא לך, שלא תתגאה. זה קשה מאד. "מָאֵד מָאֵד הָיִי שֶׁפֶל רוּחַ, שֶׁתְּקַנֵּת אֲנֹשׁ רְמָה". צריך לזכור כל יום ולהזכיר לו את יום המיתה, כדי שבן אדם לא יתגאה. ככה מביא גם תְּנָא דְּבִי אֵלֵיהּוּ הַקְדוּשׁ.

ודבר נוסף: שמירת הקדושה, שמירת הברית, מחשבה דיבור ומעשה – שבלי זה איך תשרה השכינה? איך תהיה רוח הקודש? איך תהיה נבואה? שה' יתברך מקפיד מאד על הדברים האלה.

ואחרי שבן אדם מקיים את כל מה שכתוב ב'דרך עץ החיים', הספר שלנו היסודי – נא להוריד אותו מהאתר חינוס, כדי שתהיה לכם דרך איך להתקדש, איך לעבוד את ה' – אחרי שבן אדם מקיים את מה שכתוב שם, אז הוא מתחיל להיות זך, אם משמים ירצו יקרבו אותו. "מִעֲשֵׂיךָ יִקְרְבוּךָ", "ומעשיך יִרְקְבוּךָ", רחמנא לצלן.

ואז יכול להיות מצב של התגלות, חד פעמית או רב פעמית. יש הבדל. כל מיני יהודים מספרים שהיה להם איזה חלום נבואי או ששמעו איזה קול שאמר להם משהו שהתקיים. טוב, פעם בחיים, נחמד. אבל זה לא משהו קבוע, זו לא דרגה קבועה. בדרגה קבועה, ככל שעולים במדרגות, ככה רבה האחריות. וככל שמגיעים גבוה יותר ונופלים, רחמנא לצלן, ככה החורבן גדול יותר.

ולכן משמים לא ממחרים לקרב בן אדם, בודקים אותו בלי סוף, שלא יביא חורבן לעצמו, לנשמתו, לשרשו ולכל העולמות ולכלל עם ישראל. אוי ואבוי לנו... אוי ואבוי לנו... ואם אנחנו נסתכל,

אלה שנפלו בדרך כלל נפלו בגאווה שלהם, כמו ירבעם בן נבט, שהיה גדול החכמים, כל החכמים כעשב השדה לעומתו – אבל היתה בו גסות הרוח, אומרים חז"ל, ולכן הוא נפל. הוא עמד להיות משיח, אומר הרמח"ל, הגיע לטופ' – ובום.

"אל תאמין בעצמך עד יום מותך". וגם 'אחר', גסות הרוח היתה בו, השפעות זרות היו בו, נהיה 'חכמולוג', כמו שאומרים היום, ובסוף יצא לתרבות רעה וכל מה שקרה אתו – והוא אחד מארבעה שנכנסו לפרדס, עם רבי עקיבא, לא בן אדם פשוט. מה יגידו אזובי הקיר?

אז צריך לשמור על הקדושה, לשמור על הלשון, לשמור על המצוות כמובן, וחשבון נפש בלתי פוסק – שזו 'דרך עץ החיים' בעצם: חשבון הנפש הבלתי פוסק, הברורים, הדיוק בבחירה, התיקון של המדות, מפת הקרב. כל מה שאנחנו מביאים בדרך הזו שלנו – זה כדי שלא נתגאה ושלא נפגום חס ושלום, זו הדרך להלחם, לקרבתו יתברך.

ובעל תשובה כמוני, תינוק שנשבה, שעד שהגיע לשמור תורה ומצוות עבר הרבה עניינים בחיים, וגם אחרי זה אבל בטח קודם – אז הוא זוכר, בעל תשובה זוכר את עוונותיו, או את טעויותיו אם הוא היה אנוס. אז הוא מפחד פחד מות לא ליפול. אז אף פעם אל תרגישו בנוח ותחשבו שכבר הגעתם לפסגה, אתם גדולי עולם, יודעים את התורה, 'איך עליכם' – זו כבר הנפילה, זו נפילה מוחלטת בגאווה.

ואל תסכימו רגע אחד להיות בהסתר פנים או בריחוק או להרגיש מנותקים מאבא שבשמים. כל יהודי אמור שתהיה לו הרגשה של קדושה וקרבה לה' יתברך, במיוחד כשהוא מדבר אתו בהתבודדות ומתפלל אליו או מקיים איזו מצוה או לומד משהו בתורה – הוא מרגיש אור בלב.

לא להסכים לחושך. לא להסכים כל החיים להיות מעורבבים טוב ורע, לא להסכים. לבקש רחמי שמים ולהלחם. אז כולם מתפללים. השאלה אם כולם נלחמים. והשאלה אם כולם נלחמים נכון, האם הם מבינים את המהות של המלחמה, ו'בְּתַהַבְלוֹת תַּעֲשֶׂה לָךְ מַלְחָמָה'.

אם רוצים לדעת את כל הנושא הזה – לקרוא את הספרים שלנו באתר, כי אנחנו באים מהמלחמה. בלי מיליארד מלחמות לא היינו זוכים לקרבת ה', לקיום התורה, כי נולדנו במקום רחוק, פיזית וגם רוחנית. ולכן לא להתבייש, לא להתבייש להודות באמת, ו"כי נפלתי קמתי", ולהלחם ולהתקרב ולבקש סליחה כעני בפתח, לבכות לפני ה': 'תרחם עלי. תסלח לי. תקרב אותי. תנקה אותי', עוד פעם ועוד פעם – עד שהאדם יסלוד כל כך חזק מהנפילות שלו, שהוא לא יפול, וגם משמים ישמרו עליו שלא יפול.

כשמשמים רואים שכן אדם משתדל, "בָּא לְטָהֵר – מְסִיַּעֵן אותו", "בָּא לְטָמֵא – פּוֹתְחִין לוֹ", לא סוגרים לו. זה מזעזע. "בא לטמא פותחין לו", 'אה, אתה רוצה להיות טמא? בבקשה. הנה, הדלת פתוחה. לך תהיה טמא. אין בעיה'.

ה' יתברך "חֲשֵׁב מַחְשְׁבוֹת לְבַלְתִּי יִדַּח מִמֶּנּוּ נְדַח". הוא לא רוצה ששום ניצוץ של הקדושה ילך לאיבוד. אבל מה לעשות שלכל הניצוצות יש בחירה? זה נורא... הבחירה החפשית היא פשש...

באמת, סכנת נפשות... אבל ככה ה' רוצה. אנחנו שייכים לה' יתברך. האדם הוא לא כלום בפני עצמו. הוא נברא על ידי בורא עולם, שייך לבורא עולם, ועוד אם הוא יהודי אז בכלל – צריך לקיים את התורה כי הוא קיבל על עצמו בהר סיני לקיים את התורה "נעשה ונשמע". וגם שאינו יהודי לא יברח מיום הדין, יש לו שבע מצוות בני נח ומה יחסו לעם ישראל, וכן הלאה.

אי אפשר לברוח. אי אפשר לברוח מיום הדין. ואוי לנו מיום הדין. וזה לא אומר שצריך לרעוד מפחד, כי אי אפשר ככה לחיות – צריך לעבוד את ה' בשמחה! איפה השמחה? – השמחה בתיקון, שכן אדם רוצה את קרבתו יתברך ונלחם על זה, ונלחם ונלחם, ומתפלל, ועושה מאמצי מאמצים ומעשים, ולומד ומשתדל, ומתעמק ומנקה.

אם בן אדם לא מנקה את עצמו באמת – הוא ישאר מלוכלך, גם אם ידע את כל התורה, הוא ישאר מלוכלך עם כל התורה, שזה דבר חמור וקשה. אם הזכרנו את 'אחר', אלישע בן אבויה, אז הנה דוגמא, שבזמן התהוותו כבר היתה נגיעה אצל אבא שלו – הוא רצה שיהיה לו בן שיהיה לו כבוד כמו לחכמים, אז כבר מההתחלה היה לא משהו.

ויכל הפוסל במומו פוסל'. זאת אומרת, לא מספיק שכן אדם לא נקי, רחמנא לצלן, יש בו תורה אבל הוא לא נקי, זה כמו טובל ושרץ בידו – אלא הוא גם פוסל את האחרים, כי הוא נגוע אז הוא חושב שאחרים נגועים, חושב את עצמו גדול עולם, החכם מכל אדם. אוי לנו, אוי לנו, אוי לנו, אוי לנו... אוי לנו. ה' ישמרנו.

לא להתגאות אפילו שניה, כי הבן אדם הוא כלום. וצריך לשמור על הקדושה, כי זה חמור מאד בעיני ה' יתברך – וזה אחד התיקונים הקשים והחשובים בדור הזה. אנחנו בדור האחרון שבאחרון. נשארנו כל התיקונים שלא תקנו בגלגולים קודמים. אז "הַמְלֵאכָה מְרַבֶּה", "וּבְעַל הַפִּיֵת דוֹחֵק" – "וְהַפּוֹעֲלִים עֲצֵלִים..."

גם הענין של שנאת חנם, שמדובר היום על זה, שבגלל זה נחרב הבית ועוד לא זכינו לגאולה – מה השורש שלה? השורש של השנאת חנם זה הגאווה, שהאדם מתגאה, הוא חושב שהוא מלך העולם והוא יותר מהאחרים, והוא שונא אותם כי האף שלהם ככה, ולא משנה למה, הוא שונא אותם וזהו. שנאה.

שנאה, היא באה מהגאווה, מהקנאה. אתה מקנא שהשני מתוקן יותר ממך – אז במקום לשנוא אותו, אולי תתפלל להיות כמוהו, אולי תלמד ממנו. למה לשנוא אותו? למה לרדוף אותו? למה לרדוף את הצדיקים, למה?

כן, רבותי, אז זה הענין של המשכן. "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". גם "מקדש" – שהאדם עצמו יהיה מקדש, כי ידוע שכל צדיק יש לו בחינה מסוימת בבית המקדש, אחד הוא בחינת מזבח, אחד הוא אורים ותומים, כל אחד משהו.

אז צריך להתחזק! זמנים לא קלים. לא קל המצב, מסוכן בגשמיות ברוחניות, לפרט לכלל. לצעוק לה', לבקש רחמי שמים מה' יתברך.

לחיים! לחיים! לחיים!

"עבדו את ה' בשמחה".

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.

'דרך עץ החיים' היא הדרך שמחדש כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א
והיא מעניקה לך את כל הידיעות הנחוצות להפוך להיות צדיק ולעבוד את ה' יתברך
לשם שמים על פי פרד"ס התורה הקדושה.

הפֶּן אותה לזיכוי הרבים – "ומלאה הארץ דעה את ה'!"

מתוך נפשי – בתוך המבוך

מאת כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

י"ג אדר א' תשפ"ד

לעילוי נשמות הנופלים · לרפואת הפצועים · להחזרת החטופים · לשמירה על החיילים.

א. הדאגה, הפחד והחרדה – הבטחון, התפילה, הציפיה – החרדה, הפחד, האישיקט, האיודאות – החושך והאור והבור השחור. הצחוק והבכי, הנס והאסון. הטלטלה הפנימית. החיילים הרצים מעל טעם ודעת. הטעויות וההאשמות. הכעסים וההתפייסות. ההשגים והכשלון. ההתלבטות והפְּחֹן.

עינינו נשואות אליך בורא העולמים שתושיע את עמך במהרה ברחמים!

ב. ההכנות לעלטה, ההכנות למלחמה. ההכנות והמבוכה. המעשים והתפילה, התשובה והצדקה.

עינינו נשואות אליך אב הרחמן, שתביא את משיחך ותציל את העולם!

ג. האדם רוצה הרבה – הוא רוצה נכון?

ד. לכל החלטה בעניני הפרט ובעניני הכלל, בגשמיות וברוחניות – יש מחיר. גם לאי־החלטה יש מחיר.

ה' ירחם עלינו ויאיר את דרכנו וישמע צעקתנו ויגאלנו במהרה ברחמים!

ה. חוסר האונים המשותף – מביא כח! מלמעלה.

ו. אם לא הצלחנו לנהל את העולם – אולי ניתן לו ית' לנהל אותנו כראוי?

ז. הסתר הפנים נותן כח לכפירה – הכפירה מגבירה את הסתר הפנים.

ואנחנו זועקים אליך ה' האלקים. "אנא ה' הושיעה נא"!

ח. להשתפר בהשתדלות, להזהר מיהירות, לעשות תשובה במהירות. והאמת והכל בלב חרוט.

הצילני נא מרוח שטות!

ט. "בכמה?" – "בכמה מה?" – "בכמה מִכְרַתְּ?" – "בכמה מכרת את נשמתך?"

י. לכל אירוע יש סוד, יש לו הסבר מדויק – רק שהוא מוסתר מהבריות עד שנזכה לגילוי פנים ויגלו לנו את הסוד.

זה מתקרב במהירות!

יא. לב נשבר? לב נבוך? – אנא הסתער וצא מהמבוך.

יב. העשיה מרפאת את האדם מכל מכאוביו.

יג. שמור על הקדושה, על הדבקות ועל השמחה – מעל כל המבוכה.

יד. "נְבָכִים הֵם", "סָגַר עֲלֵיהֶם הַמַּדְבָּר" – פרעה וכל חילו טבעו בים.

"ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר – כן תהיה לנו"!

טו. אסוף את כחות הנפש, וצא מהרפש.

טז. אל תהיה בטוח. בטח רק בו ית'.

יז. בחבלי משיח הנוסחה היא: או תשובה או יסורים – או שניהם!

יח. הצרות הן בשביל האמונה והזעקה. הזעקה מעוררת את הגאולה השלמה.

יט. את העולם אינך יכול לשנות – את עצמך כן.

כ. תן לנו כח. תן לנו מח. תן לנו לב מבין.

כא. האדם מתכנן, וה' יתברך מסנן.

כב. מזהירים מפני העלטה הגשמית – ומה עם העלטה המוסרית והרוחנית?

לחיים! לחיים! לחיים! "עבדו את ה' בשמחה" לחיים! לחיים! לחיים! להתחזק באהבת הבריות ובעבודתו ית'!